FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 29. OKTOBER 1981 [1]

Høje Domstol.

Den sag, hvorom jeg skal fremsætte forslag til afgørelse i dag, drejer sig om det ved Kommissionens beslutning 2794/80 (EFT L 291 af 31. 10. 1980, s. 1 ff) indførte stålkvotasystem, der i sine væsentlige træk allerede er Domstolen bekendt fra sagerne 275/80 og 24/81 — firma Krupp Stahl AG mod Kommissionen — (forslag til afgørelse af 25. 6. 1981).

Det kom i anvendelse over for sagsøgeren, en virksomhed, der producerer råstål og lette profiler, i en individuel beslutning af 1. november 1980 fra Kommissionen, der fastsatte referenceproduktionerne og produktionskvoterne for fjerde kvartal 1980 for råstål samt for produkter i gruppe IV, jf. artikel 2 i beslutning 2794/80.

Også artikel 13 i beslutning 2794/80 blev anvendt over for sagsøgeren; denne artikel bestemmer bl.a.:

»Kommissionen efterprøver nøjagtigheden af virksomhedernes anmeldelser og oplysninger. Virksomhederne er forpligtede til at tillade disse efterprøvelser, uden at en individuel beslutning er nødvendig . . .«

Dette blev meddelt i en skrivelse fra Kommissionen af 3. november 1980 med en erklæring om, at kontrollen ville blive gennemført af ansatte i et revisionsfirma, som ville blive ledsaget af en ingeniør. Sagsøgeren vægrede sig først ved at tillade denne kontrol under henvisning til artikel 1, stk. 4, i beslutning 2794/80, der bestemmer følgende:

»Kommissionen administrerer kvotasystemet. Den kan lade sig assistere af uafhængige organisationer eller eksperter. Virksomhedernes oplysninger omfattes af tjenestehemmeligheden.«

Sidstnævnte var efter sagsøgtes opfattelse i fare, fordi ansatte i en konkurrerende virksomhed også skulle deltage i kontrollen. Efter sagsøgerens mening skulle der til dette formål kun benyttes inspektører fra Kommissionen eller sagkyndige, der arbejdede på freelancebasis. Siden december 1980 er sagsøgerens virksomhed imidlertid åbenbart alligevel blevet kontrolleret, uden at Kommissionen har ændret sin metode, hvorved der anvendes teknisk sagkyndige fra andre virksomheder. Ifølge dens indlæg under den mundtlige forhandling har dette ikke givet anledning til særlige problemer.

Med den begrundelse, at der i forskellige henseender kunne rejses indvendinger mod det af Kommissionen indførte kvotasystem og dets håndhævelse, anlagde sagsøgeren den 24. november 1980 sag ved Domstolen med påstand om, at det konstateredes, at beslutning 2794/80 ikke kunne anvendes over for sagsøgeren, og at den sagsøgeren tilsendte meddelelse af 1. november 1980 derfor blev erklæret ugyldig.

Min stillingtagen til denne sag er følgende:

I — Formalitetsspørgsmål

Spørgsmålet om formaliteten som sådan er ikke blevet rejst, hvilket er sket med

1 — Oversat fra tysk.

rette, som jeg har påvist i mit forslag til afgørelse i den indledningsvis nævnte Krupp-sag.

Kommissionen mener imidlertid, at to søgsmålsgrunde, som vedrører den generelle beslutning, men ikke selve den anfægtede retsakt, må forkastes. Dette gælder for det første for den søgsmålsgrund, at Kommissionen ved efterprøvelsen af rigtigheden af sagsøgerens erklæringer og oplysninger også har benyttet sagkyndige, der stod i konkurrerende virksomheders tjeneste. Det gælder for det andet kritikken af artikel 7, stk. 2, i beslutning 2794/80, hvorefter virksomhederne, for så vidt angår leverance af produkter underkastet kvotasystemet, ved leverancer inden for Fællesskabet for hver produktgruppe ikke må overskride forholdet mellem leverancer til Fællesskabet og samlede leverancer i de tolv måneder i tidsrummet fra juli 1977 til juni 1980, i hvilke summen af produktionen af de fire grupper af valsede produkter vare højst. Kommissionen har herved anført, at en generel beslutning — fordi EKSF-traktaten kun tillader virksomheder at anfægte *generelle* beslutninger på snævre betingelser, nemlig når det godtgøres, at der er begået magtfordrejning over for en sagsøger — kun kan prøves af Domstolen ved anfægtelse af en *individuel* beslutning — bortset fra sager, der, som ved påberåbelse af manglende begrundelse, vedrører den generelle beslutning i sin helhed — når det påvises, at den anfægtede enkeltbeslutning er et tilfælde af anvendelse af den kritiserede bestemmelse i den generelle beslutning, dvs. når den kritiserede bestemmelse udgør retsgrundlaget for den individuelle beslutning. Dette kan der imidlertid hverken være tale om med henblik på artikel 7, stk. 2, eller med henblik på de af Kommissionen praktiserede kontrolmetoder.

Denne opfattelse kan jeg tilslutte mig.

1. Dette er helt klart, hvad angår de af sagsøgeren kritiserede kontrolmetoder. I virkeligheden tilsigtes det ikke hermed at få fastslået, at visse bestemmelser i den generelle beslutning 2794/80 ikke kan finde anvendelse. Sagsøgeren gør nemlig hverken gældende, at den citerede artikel 13 — hvorefter Kommissionen efterprøver nøjagtigheden af virksomhedernes anmeldelser og oplysninger — er retsstridig, eller at beslutningens artikel 1, stk. 4, der taler om benyttelse af uafhængige organisationer eller eksperter samt beskyttelse af virksomhedernes forretningshemmeligheder, kan kritiseres. Sagsøgeren gør derimod gældende, at den sidstnævnte bestemmelse er blevet anvendt fejlagtigt, fordi Kommissionen ikke har benyttet sig af uafhængige sagkyndige.

Herved må det fastslås, som i dommen af 16. december 1963 i sag 18/62 — Emilia Barge, enke efter Vittorio Leone, mod Den Høje Myndighed — (Sml. 1954-1964, s. 443), at sagsanlæg, der kun vedrører den måde, en beslutning anvendes på, er udelukket. Det er også klart, at den anfægtede individuelle beslutning, nemlig fastsættelsen af sagsøgerens produktionskvoter, ikke vedrører de nævnte bestemmelser og de kontrolforanstaltninger, som Kommissionen har gennemført. Dette er afgørende, hvorimod sagsøgerens henvisning til, at kontrolforanstaltningerne i forhold til produktionskvoterne havde »instrumental

karakter«, at de var et accessorisk element til ordningen, ikke er nok til at inddrage dem i sagen. Hvis nemlig kontrolmetoderne blev erklæret for retsstridige, ville det ikke medføre, at den beslutning om fastsættelse af sagsøgerens produktionskvoter, som er sagens genstand, skulle ændres.

Det er heller ikke rigtigt, at der, hvis man forkaster sagsøgerens opfattelse, ikke kan ske en retslig prøvelse af kontrolmetoderne, fordi artikel 13 i beslutning 2794/80 — som vi har hørt under den mundtlige forhandling — af tvingende forvaltningsstekniske grunde, der hænger sammen med antallet af kontrolforanstaltninger, foreskriver efterprøvelser uden forudgående individuelle beslutninger. Hvis virksomhederne nemlig vægrer sig ved en gennemførelse af kontrollen, kan de ifølge artikel 13 i beslutning 2794/80 pålægges bøder, ved hvis anfægtelse alle spørgsmål i forbindelse med kontrolforanstaltningerne kan forelægges Domstolen.

2. Angående muligheden for at lade den i artikel 7, stk. 2, i beslutning 2794/80 omhandlede ordning for leverancer prøve i sager som den foreliggende, kan jeg henvise til mine forslag til afgørelse i Krupp-sagerne. Der har jeg allerede redegjort for, at indsigelsen om, at en særskilt bestemmelse i en generel beslutning er retsstridig, kun kan fremføres, når den umiddelbart anfægtede retsakt er et tilfælde af anvendelse af den anfægtede bestemmelse, og at dette ikke gælder fastsættelsen af produktionskvoterne i forhold til den generelle ordning i artikel 7, stk. 2, vedrørende overholdelse af et bestemt forhold mellem leverancerne inden for Fællesskabet og leverancer uden for Fællesskabet.

Hverken sagsøgerens henvisning til, at leverancekvoter og produktionskvoter er to aspekter af en udelelig samlet ordning, eller den allerede omtalte dom af 16. december 1963 i sag 18/62 kan føre til et andet resultat.

Det er nemlig for det første væsentligt, at det i den nævnte dom som betingelse for, at indsigelsen om en generel beslutnings retsstridighed kan fremføres, i princippet forlanges, at den anfægtede individuelle beslutning har hjemmel i den generelle beslutning, altså er et tilfælde af anvendelse af den generelle beslutning. For så vidt det blev antaget, at der derudover — det drejede sig dengang om generelle beslutninger vedrørende udligningsbidrag for skrot — kunne fremføres kritik af andre bestemmelser i den generelle beslutning med den begrundelse, at de kunne have indflydelse på skrotudligningsordningens funktion, må det ikke overses, at der var tale om undtagelse fra prisudligningen og fra pligten til at betale udligningsbidrag, og at konstateringen af deres retsstridighed faktisk havde virkninger på det for den pågældende sagsøger fastsatte udligningsbidrag. I denne sag foreligger der sikkert ikke en sådan sammenhæng, selv om det ikke kan benægtes, at begrænsningen af leverancerne i fællesmarkedet i henhold til artikel 7, stk. 2, er udeleligt forbundet med produktionskvotasystemet.

3. Jeg mener derfor, at begge de ovenfor behandlede anbringender uden videre kan lades ude af betragtning ved den videre gennemgang af sagen.

II — Sagens realitet

1. Den retsstridige tilbagevirkende kraft af beslutning 2794/80

For det første har sagsøgeren gjort gældende, at beslutning 2794/80, som ifølge sin artikel 15 trådte i kraft på dagen for offentliggørelsen i De Europæiske Fællesskabers Tidende, dvs. den 31. oktober 1980, bestemte, at der skulle tages hensyn til den fra 1. oktober 1980 udførte produktion og salg. Med denne tilbagevirkende kraft er den i strid med et almindeligt retsprincip, som gælder for alle retsområder og eksempelvis kommer til udtryk i artikel 12 i den italienske Codice Civile. Denne ordning er imidlertid også i strid med kravet om beskyttelse af den berettigede forventning. Herved kan det ganske vist ikke bestrides, at Kommissionen allerede den 11. oktober 1980 offentligt bekendtgjorde, at den havde til hensigt at indføre et produktionskvotasystem. Den gjorde det imidlertid ikke dengang klart, at dette system også skulle omfatte leverancer. Desuden er den til dette formål udarbejdede tekst gentagne gange blevet ændret i løbet af oktober 1980, fordi der — som det kunne udledes af pressen — var uenighed i Rådet netop også om anvendelsesperioden. I de berørte erhvervskredse var der derfor grund til at antage, at Kommissionen ville lade projektet falde og gribe til andre løsninger, som f.eks. frivillige produktionsbegrænsninger, eller i hvert fald tage en senere begyndelse af anvendelsen i betragtning. Hvis det nu accepteres, at oktober måned inddrages i ordningen, betyder dette ubestrideligt ulemper for virksomheder, som i dette tidsrum har produceret og har skullet levere. Sådanne virksomheder har nemlig endnu ikke draget fordel af virkningerne af kvotasystemet i form af prisforhøjelser; på den anden side kunne der, fordi produktionskvoterne på grund af hensyntagen til produktionen i oktober måned blev forringet, senere kun opnås en begrænset udligning gennem prisforhøjelser for den resterende produktion i 1980.

Vedrørende dette anbringende må det for det første fastslås, at ifølge Domstolens praksis er tilbagevirkende kraft i fællesskabsretten ikke uden videre udelukket. Jeg erindrer blot om to domme vedrørende monetær udligning (sag 7/76 — dom af 7. 7. 1976 — selskabet IRCA (Industria Roma Carni e Affini SpA) mod Amministrazione delle Finanze dello Stato, Sml. 1976, s. 1213, og sag 98/78 — dom af 25. 1. 1979 — A. Racke mod Hauptzollamt Mainz, Sml. 1979, s. 69), hvori anvendelsen af monetære udligningsbeløb på forretninger og handlinger, der fandt sted før offentliggørelsen af de pågældende forordninger, blev godkendt med den begrundelse, at dette havde været uundgåeligt på grund af ordningen med monetær udligning, de dermed forfulgte mål og interessen i ordningens fulde effektivitet. Det er ganske vist afgørende, at der bliver taget behørigt hensyn til de berørte kredses berettigede forventning, altså at en sådan ordning har kunnet forudses.

I det foreliggende tilfælde har Kommissionen gjort det klart, at ordningens effektivitet ville blive betydeligt påvirket, hvis oktober 1980 ikke blev inddraget, fordi virksomhederne — ved en gennemsnitlig udnyttelsesgrad på 50 % — kunne have fordoblet deres produktion i oktober måned. Det lader sig heller ikke bestride, at virksomhederne rettidigt var blevet gjort opmærksom på indførelsen

ar kvotasystemet, for det første ved en meddelelse fra Kommissionen af 11. oktober 1980 (EFT C 264, s. 2), der omtalte en inddragelse af oktober måned i kvotasystemet, for det andet ved den den 11. oktober 1980 offentliggjorte beslutning 2613/80 (EFT L 268, s. 25), der fastsatte en oplysningspligt for virksomhederne vedrørende produktionen for oktober måned. Man kan desuden heller ikke have det indtryk, at disse henvisninger er blevet genstandsløse på grund af senere begivenheder. I hvert fald har Kommissionen forsikret og sagsøgeren ikke kunnet gendrive, at senere diskussioner har drejet sig om andre punkter i systemet, men at der aldrig har været sandsynlighed for, at oktober 1980 ikke ville blive omfattet af ordningen.

I øvrigt kan man også forfægte det synspunkt, at der her slet ikke er tale om en *ægte* tilbagevirkende kraft, men om faktiske omstændigheder, der ligner de faktiske omstændigheder i sag 44/65 (Hessische Knappschaft mod Singer et Fils, dom af 9. 12. 1965, Sml. 1965-1968, s. 137). Heri blev det statueret, at en ordning kan fastsætte retsfølgerne at tidligere begivenheder, og at også tidligere begivenheder fra en ordnings ikrafttrædelsestidspunkt kan stifte rettigheder og pligter. Også med den i tre måneder gældende kvotaordning og dens bekendtgørelse i slutningen af oktober 1980 drejede det sig om at knytte ordningen til faktiske omstændigheder, som delvis lå i fortiden, og at bringe bedømmelsen af senere forholds retmæssighed i forbindelse dermed. Det var derimod helt usandsynligt — netop på grund af den nævnte meddelelse fra Kommissionen — at kvoterne allerede var blevet overskredet med produktionen i oktober måned, således at det på ordningens ikrafttrædelsestidspunkt ikke længere var muligt at foretage en korrigering og dermed undgå sanktioner for handlinger, der lå i fortiden; man kunne tværtimod gå ud fra, at virksomhederne endnu formåede at tilpasse deres produktion i november og december 1980 og således kunne undgå sanktioner.

Hvis man desuden tager i betragtning, at sagsøgeren først har indstillet sin produktion fra 15. december 1980, er der efter min mening ingen anledning til at erklære kvotasystemet for fjerde kvartal 1980 ugyldigt på grund af overtrædelse af forbudet mod tilbagevirkende kraft.

2. Vedrørende overtrædelse af EKSF-traktatens artikel 58

EKSF-traktatens artikel 58 bestemmer, at Det rådgivende Udvalg skal høres før indførelse af et kvotasystem, og at passende kvoter fastsættes på grundlag af undersøgelser, som Kommissionen foretager i samarbejde med virksomhederne og deres organisationer. Vedrørende sidstnævnte punkt har sagsøgeren erkendt, at der ganske vist i oktober 1980 fandt tre møder sted med repræsentanter fra Kommissionen og fra italienske stålproducentorganisationer. Sagsøgeren mener imidlertid, at der ikke var tale om egentlige konsultationer forstået som et virksomt samarbejde, som det bestemmes i EKSF-traktatens artikel 58. Få dage efter det første møde den 4. oktober 1980 beskæftigede Rådet sig nemlig allerede med sagen. Der var altså ikke lejlighed til, at virksomhedsorganisationerne kunne fremsætte modforslag, hvorfor man, navnlig med hensyn til beregningen af produktionskvoterne,

stod over for et diktat fra Kommissionen. I hvert fald kan det ikke bestrides, at ingen af de fra italiensk side fremsatte ideer, som bl.a. vedrørte parallelle foranstaltninger til beskyttelse mod import, de kontrolforanstaltninger, der skulle gennemføres, statslige indgreb i konkurrenceforholdene eller hensyntagen til produktionskapaciteten ved fastsættelse af produktionskvoterne, blev taget op. Derudover er sagsøgeren af den opfattelse, at sagsøgeren selv på grund af sin størrelse skulle deltage i de nævnte undersøgelser; den omstændighed, at dette ikke skete, er ligeledes en tungtvejende fejl, som medfører systemets ugyldighed.

Efter min mening kan man heller ikke følge sagsøgeren på dette punkt.

Hvad imidlertid særligt angår høringen af sagsøgeren, må det først bemærkes, at en repræsentant for virksomheden deltog i mødet den 17. oktober 1980 og derunder kunne give udtryk for sin opfattelse. Desuden kunne Kommissionen imidlertid i betragtning af foranstaltningens hastende karakter ikke indhente udtalelser fra omkring 350 virksomheder. Den måtte derimod nøjes med at høre organisationerne og derudover enkelte virksomheder, der forlangte at få mulighed for at afgive en udtalelse.

Der er derfor utvivlsomt ikke begået nogen overtrædelse af væsentlige formforskrifter ved udstedelsen af beslutning 2794/80.

Med rette har Kommissionen indledningsvis henvist til, at den, fordi der i artikel 58 kun er fastsat en *konsultation* af virksomhederne og ikke videregående medbestemmelsesret, ikke er forpligtet til at tage hensyn til de af virksomhederne afgivne udtalelser. Desuden er det klart, at der også efter Rådets behandling indtil beslutningens udstedelse (31. oktober 1980) endnu var tilstrækkelig tid og lejlighed for virksomhederne til at fremsætte deres synspunkter, navnlig da der i Kommissionens andragende til Rådet på forskellige steder (siderne 10, 12, 13 og 14) udtrykkeligt er tale om, at undersøgelserne i henhold til artikel 58, stk. 2, endnu ikke er afsluttet. Desuden kan det heller ikke hævdes, at der ikke er blevet taget hensyn til nogen af virksomhedernes udtalelser vedrørende gennemførelsesbestemmelserne for Kommissionens kvotasystem, hvilket fremgår af en sammenligning af den tekst, der oprindeligt blev forelagt Rådet, med beslutningens tekst, netop med henblik på den fastsatte nedsættelsessats.

3. Utilstrækkelig beskyttelse mod indførsler

Sagsøgeren har også — og dermed kommer jeg ind på endnu en søgsmålsgrund — henvist til, at der i artikel 58 i EKSF-traktaten i sammenhæng med indførelse af et kvotasystem for produktionen udtrykkeligt er tale om om fornødent at anvende de i artikel 74 angivne foranstaltninger. Ifølge artikel 74 er det bl.a. en betingelse for at træffe forholdsregler i forhold til tredjelande, at et af de i artikel 81 nævnte produkter indføres på en eller flere medlemsstaters område i forholdsvis øgede mængder og på sådanne betingelser, at disse indførsler alvorligt skader eller truer med at skade produktionen inden for det fælles marked af tilsvarende eller direkte konkurrerende produkter. Skønt denne betingelse var opfyldt — der kunne

faktisk noteres en forøgelse af importen af valsede produkter og halvfabrikata, og det til lave priser, fordi producenter i tredjelande havde lavere produktionsomkostninger eller, som f.eks. i Spanien, fik statsstøtte — undlod Kommissionen at træffe effektive forholdsregler som f.eks. fastsættelse af indførselskontingenter eller mindstepriser. Dette indebærer en overtrædelse af artikel 58, hvoraf der — på grund af den udtrykkelige henvisning til artikel 74 — kan udledes et krav om en *parallel* ordning vedrørende indførslerne. Dette medfører også, at man kan tale om en overtrædelse af proportionalitetsprincippet, fordi de for fællesskabsvirksomhederne trufne foranstaltninger på grund af deres mangelfuldhed ikke har været egnede til at nå det dermed forfulgte mål, nemlig forhøjelse af priserne på fællesmarkedet gennem en formindskelse af udbuddet, men alligevel har krævet ofre af virksomhederne inden for Fællesskabet.

Vedrørende denne søgsmålsgrund kan man med Kommissionen rejse det spørgsmål, om en konkret foranstaltnings retsstridighed virkelig kan godtgøres med, at der mangler en foranstaltning af en anden art, eller om der ikke her snarere burde være rejst sag med påstand om udstedelse af en retsakt. Dette spørgsmål behøver imidlertid ikke at blive afgjort nu, fordi andre betragtninger efter min mening er tilstrækkelige i det foreliggende tilfælde.

For det første er der nemlig — hvilket klart fremgår af udtrykket »om fornødent« — ifølge artikel 58 ikke nødvendigvis en forbindelse mellem kvotasystemet for produktionen og foranstaltninger i henhold til artikel 74. Den valgte formulering henviser snarere til nødvendigheden af et »skøn vedrørende den situation, der er en følge af de økonomiske kendsgerninger eller omstændigheder«, jf. EKSF-traktatens artikel 33. Den heraf følgende vanskelige politiske afgørelse skal ikke blot tage hensyn til det i EKSF-traktatens artikel 3, litra f), definerede mål — fremme af udviklingen af den internationale vareudveksling — men også til virkningerne af foranstaltninger i henhold til artikel 74 på eksport fra Fællesskabet i almindelighed og for stål i særdeleshed, som inden for rammerne af kvotasystemet muligvis har ført til en yderligere forringelse af produktionskvoterne. Dette er blevet gjort klart i dommen af 18. marts 1980 om mindstepriser for armeringsstål (forenede sager 154, 205, 206, 226-228, 263 og 264/78, 39, 31, 83 og 85/79 — SpA Ferriera Valsabbia m.fl. mod Kommissionen — Sml. 1980, s. 907). I præmis 110 (Sml. 1980, s. 1015 f) siges der herom:

»Som en væsentlig omstændighed må desuden fremhæves, at Kommissionen i sine forhandlinger med tredjelande har haft ganske store vanskeligheder, fordi EKSF eksporterer mere stål, end det importerer; den har under disse forhold på én gang været forpligtet til at sikre fortsat eksport fra Fællesskabet og til at søge importen til Fællesskabet begrænset og har kunnet frygte, at vedtagelsen af restriktive beslutninger, hvorom der ikke var forhandlet, ville give anledning til gengældelsesforanstaltninger fra de berørte tredjelandes side til skade for den fælles interesse.«

Under disse omstændigheder forudsætter en domstolsprøvelse — dette følger af artikel 33, stk. 1 — at der påberåbes magtfordrejning eller åbenbar tilsidesæt-

telse af traktatbestemmelser. At dette er blevet gjort gældende i fyldestgørende form — konkretiseret og under anførelse af konkrete indicier — kan imidlertid med rette betvivles i det foreliggende tilfælde. Dette berettiger til uden videre at lade anbringendet vedrørende artikel 74 ude af betragtning.

Bortset fra dette må det imidlertid også fremhæves, at Fællesskabet på ingen måde har forholdt sig uvirksomt i forhold til tredjelande i forbindelse med indførelsen af kvotasystemet. Jeg erindrer om de af Kommissionen nævnte foranstaltninger til sikring af et bestemt niveau for indførselspriserne, som kan medføre dumpingsager og opkrævning af importafgifter. Jeg erindrer endvidere om forskellige beslutninger og henstillinger vedrørende overvågning af indførslerne, som medfører forpligtelser for importørerne til at meddele vigtige data og medlemsstaternes forpligtelser til at gennemføre kontrolforanstaltninger og informere Kommissionen. Jeg erindrer endelig også om forbudet mod at tilpasse priserne til importpriserne og navnlig om de med en række lande trufne ordninger om importmængder og importpriser, som — hvilket i denne sag er det eneste, der er af interesse — var gyldige indtil udgangen af 1980.

Åbenbart har disse foranstaltninger også — som Kommissionen forsikrede — fungeret tilfredsstillende, således at der vanskeligt kan være tale om, at mangelen på videregående foranstaltninger udgør magtfordrejning eller en åbenbar tilsidesættelse af traktatbestemmelser. Jeg henviser herved til, hvad Kommissionen i enkeltheder har anført vedrørende faldet i indførslerne allerede i løbet af 1980 og begyndelsen af 1981, ikke mindst også med henblik på Spanien. Desuden henviser jeg til de af Kommissionen fremlagte tabeller, som tydeliggør udviklingen i prissituationen i Fællesskabet i fjerde kvartal 1980.

4. Overtrædelse af forbudet mod forskelsbehandling og andre søgsmålsgrunde

Jeg kommer derefter til en sidste gruppe søgsmålsgrunde, som — hvis jeg har opfattet det rigtigt — for første gang er blevet fremført i replikken. I sig selv kunne de derfor lades ude af betragtning som for sent fremført; jeg vil imidlertid i det mindste gå flygtigt ind på dem.

a) Sagsøgeren har anført — og har derved åbenbart først og fremmest tænkt på forbudet mod forskelsbehandling — at fællesskabsorganerne har tolereret statsstøtte af stålvirksomheder i forskellig form i strid med forbudet i EKSF-traktatens artikel 4, litra b). Således er større virksomheder blevet holdt kunstigt i live, og illoyal konkurrence blevet muliggjort. I hvert fald har Kommissionen ved kvotasystemet ikke taget hensyn til, at sådanne begunstigede virksomheder bedre kunne klare de ved produktionsindskrænkningerne opstående omkostningsproblemer end virksomheder, som selv havde præsteret betydelige investeringer til omorganisering og modernisering af deres bedrift. Endvidere har Kommissionen tilladt oprettelse af nye anlæg i flere lande og heller ikke taget i betragtning, at italienske virksomheder i mange henseender havde høje omkostninger, især høje energiomkostninger ved omstilling til elektroovne.

Over for disse argumenter kan man — for så vidt der ikke er tale om ganske vage og ikke konkretiserede anbrin-

gender — for det første sikkert indvende, at lovligheden af foranstaltninger truffet i hendhold til EKSF-traktatens artikel 58 ikke kan drages i tvivl med henvisning til manglende foranstaltninger på et andet område, som ikke står i noget umiddelbart relevant forhold til kvotasystemet. Det er desuden bekendt, at fællesskabsorganerne alvorligt bestræber sig på at få kontrol over problemet statsstøtte til stålindustrien, hvilket f.eks. Rådets beslutning nr. 257/80 viser.

Når sagsøgeren imidlertid anfører, at der ved kvotafastsættelsen ikke er taget hensyn til på den ene side statsstøtte og på den anden side den italienske industris særlige omkostningsforhold, må der heroverfor ikke blot anføres, at det inden for rammerne af kvotasystemet, der skulle indføres forholdsvis hurtigt, næppe var muligt også at inddrage sådanne vanskelige og komplicerede spørgsmål på rimelig måde. Sagsøgeren har desuden heller ikke på nogen måde gjort det klart, hvorledes dette — med henblik på at undgå en beskyldning for forskelsbehandling — kunne være sket på fornuftig måde.

b) Sagsøgeren har endelig også fremført, at Kommissionen har bedømt produktionskapaciteten i Fællesskabet forkert, hvilket viser sig derved, at produktionskvoterne for mange virksomheder har måttet revideres i henhold til artiklerne 4 og 14 i beslutning 2794/80. Desuden har sagsøgeren kritiseret, at der er blevet fastsat kvoter for virksomheder, som har indstillet deres produktionsvirksomhed og derfor har kunnet drive en lukrativ handel med deres kvoter.

Hertil må det for det første bemærkes, at produktionskapaciteten og bedømmelsen af denne ikke var afgørende for kvotasystemet, men at man derimod principielt gik ud fra den faktiske produktion i en referenceperiode. Dette skete af gode grunde, fordi den faktiske produktion er en objektiv kendsgerning, mens det — som Kommissionen har påvist — ville have medført problemer i mange henseender, hvis man havde ladet kapaciteten være afgørende. Den kendsgerning, at referenceproduktionerne, som produktionskvoterne rettede sig efter, i en række tilfælde skulle tilpasses, gør det dog ikke muligt at drage den slutning, at den af Kommissionen trufne foranstaltning i begyndelsen ikke stod i noget fornuftigt forhold til virkeligheden. Sådanne tilpasninger kunne på forhånd forudses i systemet, og de herfor afgørende forhold var principielt kendt ved ordningens udstedelse. Der er heller ikke blevet godtgjort, at der på denne måde er sket væsentlig skade, og at kvotasystemet i praksis er blevet virkningsløst. Der er i hvert fald sket en betydelig nedgang i produktionen, i det mindste i forhold til den forhåndenværende kapacitet.

Hvad endelig angår tildelingen af kvoter til virksomheder, der havde indstillet deres produktionsvirksomhed, har Kommissionen vedrørende dette under den mundtlige forhandling forklaret, at dette skete i begyndelsen, fordi det med henblik på en hurtig anvendelse af ordningen var nødvendigt at benytte den databehandling, som omfattede alle virksomheder, der havde betalt kul- og stålafgifter. Denne fejl har imidlertid kun berørt en ganske ringe procentdel af den samlede produktion og har desuden hurtigt kunnet korrigeres. Heraf og af den omstændighed, at sådanne virksomheder har afhændet deres kvoter, hvorved — hvilket er afgørende for systemet — de samlede kvoter imidlertid

ikke blev ændret, kan det klart ikke sluttes, at den samlede ordning er blevet nævneværdigt forvansket, og at dette skulle gøre det nødvendigt at annullere den for sagsøgeren gældende kvotefastsættelse.

III — Jeg foreslår derfor — uden at det forekommer nødvendigt at efterkomme sagsøgerens begæringer om fremlæggelse af bestemte dokumenter — at sagsøgte frifindes, og at sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.